

tydiligen en renritning efter ett utkast, vilket föranlett en förryckning av alla proportioner. 67—85 **ukaftiuiiu**. — Aschaneus: 30 **a** saknas; 67—85 **ukafiuiiu**. — Hadorph och Leitz: 67—85 **ukaftir**. — Dybeck: 67—85 **uk afti(r) i ... iu(×)**. — Brate läser 67—85 **ukaftiuiti** och tolkar detta: *ok æfti viti* »och må vittna efteråt».

Om kvinnonamnet *Ingipora* se Sö 347 och U 88, om *Ærinvi* E. Wessén, *Nordiska namnstudier*, s. 109, om mansnamnet *Igull* ib. s. 106.

Om **is** för *s* se ovan U 144.

152. Lissby, Täby sn. I.

Pl. 98, 99.

Litteratur: Svenska Dagbladet 10/s 1930; Handlingar i ATA 1930, 1931.

I dec. 1929 hittades ett runstensfragment (U 155: C) i en åker NÖ om Hagby, där tidigare den numera avhysta gården Lissby hade legat; under följande sommar kommo ytterligare tre fragment (U 156: A och B, U 157: A) i dagen. Fragmenten tillhörde åtminstone två olika stenar, men voro så små, att de icke kunde sammanfogas till ett helt. Riksantikvarien utfäste med anledning därav hittelön för varje nytt fynd. Inom några dagar anmäldes från Hagby, att man hade grävt sig ned på ett ställe i åkern och där påträffat en gammal källare, vars väggar voro klädda med runstenar. Amanuensen I. Schnell fick nu i uppdrag att leda det fortsatta arbetet. Fyndplatsen var en grop, belägen under den plats, där ännu i slutet av 1800-talet huvudbyggnaden i Lissby hade legat. Gropen var fylld med jord och allehanda avskräde, och dess sidor begränsades av stenväggar. Det hade tydligen varit en källare, belägen under östra delen av byggnaden. I väggarna sutto sex block, som voro ristade med runslingor och utgjorde hela runstenar eller delar av sådana. Tyvärr hade huset, som stått över källaren, brunnit ned, och till följd därav hade stenarna blivit skörbrända, så att de föllo sönder, då de skulle lyftas upp. Med mycken möda lyckades konservatorn vid Statens Historiska Museum G. Olsson sammanfoga de många små skärvorna och laga stenarna. Tre av dem voro tämligen fullständigt bevarade; de restes följande år vid Hagby gård (U 152—154). Dessutom återstodo tre fragment av en sten (U 155) och mindre delar av ytterligare två eller tre stenar (U 156, 157). De på vissa ställen sönderbrända stenyterna preparerades, så att de skulle kunna stå emot luftens och frostens inverkan.

Det förefaller gåtfullt, att så många runstenar ha kunnat finnas synliga i en gårds källare utan att detta någonsin har blivit bekant för fornforskningen, varken under 1600-talet eller senare under 1800-talet. Den enda rimliga förklaringen torde vara, att källaren har byggts senast under 1500-talet och att den snart nog har övergivits och fyllts igen. Runstenskällaren torde sålunda ha varit okänd även för ortens folk redan på 1600-talet. Säkerligen ha stenarna en gång samlats ihop inom Lissbys och Hagbys omedelbara närhet. Av allt att döma har denna trakt under vikingatiden varit mycket rik på runristningar. Enbart detta fynd i Lissby har ökat antalet kända runinskrifter från Täby med sex eller sju stycken.

U 152 var vid anträffandet så gott som fullständigt bevarad, men stenen var krossad något nedanför mitten, så att den vid framttagandet bestod av en större del och fyra mindre (se Schnells foto i ATA). Utefter v. sidan var ristningen skadad och ett mindre stycke bortslaget. De fem delarna sammanfogades, och stenen restes 1931 på Hagby gårdsplan.

Granit. Höjd över markytan 1,35 m., bredd 1,06 m. Ristningen är djup och väl bevarad.

Inskrift:

× hulmfrir × - it - - isa × istain × pina × iftir × biarn × buanta isin × auk × iftir × isikat sun isin ×
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65

Holmfridr let ræisa stæin þenna æftir Biorn, boanda sinn, ok æftir Sighvat, sun sinn.

»Holmfrid lät resa denna sten efter Björn, sin man, och efter Sigvat, sin son.»

Till läsningen: Ingen runa är stungen. De två sista runorna, 66—67 in, ha icke fått plats inom slingan. Det sista sk är ovanligt stort och liknar en a-runan.

Om is för s (i istain, isin, isikat, isin) se ovan U 144.

Samma personer som i inskriften omtalas även i U 144.

153. Lissby, Täby sn. II.

Pl. 101.

Litteratur: Se U 152.

Stenen anträffades liksom den föregående år 1930 i en källare under östra delen av grunden till den gamla mangårdsbyggnaden i Lissby, som skall ha rivits vid slutet av 1800-talet. Liksom U 152 och U 154 har även denna runsten varit inbyggd i källarväggen med ristningen synlig. Då källaren rasade samman, krossades stenen i en mängd större och mindre stycken. Fotstycket stod ännu kvar på sin plats; det största stycket var därjämte toppen. Ett fragment av stenen hittades i åkern invid Lissby. Sammanlagt ha icke mindre än o. 70 stycken av stenen hopplockats och sammanfogats. Stenen restes 1931 på gårdsplanen i Hagby.

Granit. Höjd 2,60 m., bredd 1,50 m. Ristningen är nedtill svårt skadad, bitar av stenen fattas, och skärvor av ytan ha slagits av. Inskriftens början och slut äro därför fördärvade. F. ö. är ristningen djupt och jämnt huggen och i stort sett väl bevarad.

Inskrift:

... [u]ai - × [a]uk × ulf- litu × raisa × stai - a × eftir × hlftan · auk · eftir × kunar × brypr × sina × þair ·
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60
 antapus × aust ... um
 65 70 75

[*Svæinn*] ok *Ulf*[*r*] letu ræisa stæina æftir *Halfdan* ok æftir *Gunnar*, brøðr *sina*. *Þeir* ændaðus *aust*[*r*]...

»Sven och Ulv läto resa stenarna efter Halvdan och efter Gunnar, sina bröder. De dogo österut ...»

Till läsningen: Första säkra runa är 3 i. Av runan framför finnes endast övre och nedre delen av hst i behåll; av r. 1 endast en svag rest. På Schnells foto, före stenens framtagning, tydligt uai, ehuru u är skadat. Även 5 a är där fullständigt bevarat. Av r. 4 finns en liten del av en n-bistav i behåll. Det första namnet har sålunda otvivelaktigt varit suain. Av r. 11 finnes endast översta spetsen av en hst. R. 25 är borta, av 26 a är h. delen av bst bevarad. 27 e är skadat nedanför mitten, men har varit stunget. Av 28 f finnas de översta spetsarna av hst och bistavar. 41 e är tydligt stunget, likaså 53 y. Fr. o. m. 29 t t. o. m. 70 s äro alla runor väl bevarade. 71—74 aust är skadat, men säkert. Därefter är inskriften förstörd. Rester av de två sista runorna inom slingan finnas omedelbart framför rundjurets huvud: av 75 u övre delen av en bst, av 76 m övre delen med båda bst.